

Mezei András

Holdfényben

*A házacsákák előterében,
a kibucban, mely majdnem Éden,
temérdek égetett, színes agyagfigura,
komor, mosolygó s merev arc, cserépalak
szegélyezi a fűben a bejáratot, mintha
az európai tömegútrok maguk
alkották volna meg jelenlétüket
a kibucalakások bejárataiban Braba,
Noémi, Ábrahám, Peleg maguk is kiülnek
este a boldog sírkertbe, mit maguk
alkottak, míg az agyagos tenyerek,
gyúrmás ujjak pihennek, mint akik
kibeszélgették magukat hetvenhét teljes életre...*

Saruban

*Ki Ábrahám lába nyomában
lép – ezeréveket halad,
s bárhol is jár, mindig
a puszta fia, ki Babelből jövet
a talpán hozza a városi, jó meleg
követ, a sivatagi forró homokot,
és ha önnön izmain guggolhat,
boldog a térde, hogy nagy tenyerével
befedi, alsókarját pihenteti,
s átfogva lábcsárait, mint
buzakévé a kötözőbúza,
két teljes talpán és sarokcsontjain
ülve figyel az Úrra.*

Letelepedők

*A férfiak követ fejtettek,
az asszonyok vesszőkosarakban vitték
az émek-jezreéli fekete, jó zsíros földet
a sziklás dombháttra – Noémi, Ráhel, Lea
cipelte napra-nap, kivéve ha –
Leát beosztották konyhai szolgálatra,
Ráhelt a mosodába, ha Noémi az új
bevándorlókat tanította a héber szavakra,
ha Lea a kibuci csecsemőotthonban éjszakázott,
ha mindannyian az esti, kilencórai híreket
lesték, az aznapi híradót minden áldott nap
ki esett el?! – Vitték a vesszőkosárnyi
földeket föl, kivéve, ha a fiuk megjött
a „pokolból” s géppisztoly csusszant
a konyha szögletébe – ha fát ültettek,
ha temettek – kivéve, ha a dombhát
fordult be a mélyenfekvő kis település alá
s jól sodrott csillagsugarakból font
kosárban a kibucot ő maga vitte... Noémit,
Ráhelt és Leát megdöbálják a fák tobozzal,
zöld ágak hullnak vállaikra, saruik mellett
a füvek boldogok, illó olajok aurái jelzik
jöttüket.*